

Rozjímanie na piatok 11. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na piatok 11. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: všetko
slúži na dobré; kráľ, ktorý sa
nepodobá na tých pozemských;
naplňať srdce.

ČOSKORO PO Achabovej smrti sa
dramaticky prejavili dôsledky jeho
zlých skutkov a zlých skutkov jeho
manželky. Jeho nepriatelia sa
sprisahali, aby zabili jeho syna a
všetkých, ktorí prežili v jeho dome.
Násilie bolo také veľké, že sa rozšírilo
za hranice a do Judského kráľovstva:

zabili kráľa Ochoziáša a všetkých jeho bratov. Potom „keď Ochoziášova matka Atália videla, že jej syn zomrel, vzala sa a vyvraždila celý kráľovský rod“ (2 Kr 11, 1), aby mohla v krajine vládnuť sama.

Uprostred celého tohto šialenstva sa s pomocou zbožných ľudí uskutočňujú Božie plány. Jedného z Ochoziášových novorodených synov zachránila jedna z jeho tiet, ktorá s nasadením vlastného života „vzala Ochoziášovho syna Joasa, uniesla ho spolu s jeho dojkou zo spálne spomedzi kráľovských synov, ktorí mali byť pobití, a schovala ho pred Atáliou, takže nezomrel“ (2 Kr 11, 2). Dieťa „bolo s ňou schované v chráme šesť rokov, kým Atália panovala nad krajinou“ (2 Kr 11, 3). Tak bola zachránená Dávidova dynastia, z ktorej podľa Božieho prisľúbenia mal vzísť Mesiáš.

Niekedy môžeme tvárou v tvár nepriaznivým okolnostiam, keď si všímame dôsledky hriechu vo svete, podľahnúť pokušeniu strachu a sklúčenosti. „Je normálne cítiť sa bezmocný, keď chceme zmeniť beh dejín“[1]. Blízkosť s Bohom nám pomôže uvedomiť si, že „tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré“ (Rim 8, 28). Je pravda, že „to dobro nemôžeme vždy vidieť okamžite. Niekedy ho dokonca nemusíme byť schopní pochopiť. To, že sa snažíme byť blízko Bohu, nás nešetrí bežnej únavy, zmätkov a utrpenia života; ale táto blízkosť nás môže viesť k tomu, aby sme všetko prežívali iným spôsobom“[2]. Boh sa vždy prediera, vždy je silnejší: táto istota nám pomáha zveriť ťažkosti nášho života do jeho rúk.

PO ŠIESTICH ROKOCH poslali po vodcov ľudu. Keď sa zišli, ukázali im kráľovho syna, ktorý sa zo strachu pred kráľovnou Atáliou skrýval v chráme. Kňaz im odovzdal Dávidove kopije a štíty. Obklúčili kráľovho syna, vzali do rúk zbrane, a keď vychádzali, všetci začali tliekať a kričať: „Nech žije kráľ!“ (2 Kr 11, 12). A Písmo nám hovorí, že v ten deň „všetok vidiecky ľud sa teší a trúbi na trúbach“ (2 Kr 11, 14).

Je to radosť podobná tej, ktorá nastane pri Ježišovom vstupe do Jeruzalema. Pán však nebol vždy obklopený takou nádherou. Ako Kráľ a Pán vesmíru sa takmer vždy javí slabý a potrebuje našu pomoc, aby mohol vládnuť. „Keď sa zamýšľate nad Najsvätejším Človečenstvom nášho Pána,“ povedal svätý Josemaría, „všetci vo svojich dušiach prežívate nesmiernu radosť: je to kráľ so srdcom z mäsa, takým, ako je aj to naše, je tvorcom vesmíru a

každého jedného stvorenia: a pritom nevnučuje svoju vládu, ale žobre aspoň o trochu lásky, mlčky nám ukazujúc svoje prebodnuté ruky“[3].

Ako to bolo často v prípade vyvoleného národa, Kristus nezaručuje ľudský úspech, ale zaručuje pokoj a radosť, ktoré môže dať len on. Jeho moc nie je mocou kráľov a veľmožov tejto zeme. „Je to božská moc, ktorá dáva večný život, vyslobodzuje od zla, premáha vládu smrti. Je to moc Lásky, ktorá vie zo zla vyťažiť dobro, obmäkčiť zatvrdnuté srdce, vnieť pokoj do najprudšieho konfliktu, zapáliť nádej v najhustejšej temnote“[4]. Božia vláda je diskrétna. Hľadá malý priestor v našej duši, kde by mohol vládnuť svojím pokojom.

V JUDEI JE IBA jeden človek, ktorý sa nepodieľa na radosti ľudu. Je to, samozrejme, Atália, ktorá, keď „videla, že kráľ stojí pri stĺpe, ako je obyčaj, velitelia a trubači sú pri kráľovi a všetok vidiecky ľud sa teší a trúbí na trúbach. Nato si Atália roztrhla rúcho a volala: *Zrada! Zrada!*“ (2 Kr 11, 13-14). Myslela si, že vyhladila všetko kráľovské potomstvo, ale nebolo to tak. Teraz ju už nikto nenasledoval. A ona, ktorá prešla takú dlhú cestu, aby sa dostala na trón, smutne odchádza zo scény na úľavu ľudu, nad ktorým vládla šesť rokov.

Niekedy sa nám môže stať, že podobne ako Atália prestaneme v srdci vychutnávať radosť z Ježišovho kraľovania. Potom sa snažíme zaplniť túto prázdnotu vecami, ktoré nás nemôžu uspokojiť. Pán nás varuje pred bláznovstvom takéhoto spôsobu trávenia života: „V nebi si zhromažďujte poklady; tam ich

neničí ani moľ, ani hrdza a tam sa zlodeji nedobývajú a nekradnú. Lebo kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce“ (Mt 6, 20-21).

Atáliino srdce je plné temnoty.

Naproti tomu Máriino nepoškvrnené srdce sa nám javí plné svetla.

Môžeme ju prosiť, aby nám pomohla „zmeniť náš postoj k druhým a k stvoreniam: od pokušenia všetko pohltiť, uspokojiť svoju chamtivosť, k schopnosti trpieť pre lásku, ktorá môže vyplniť prázdnotu nášho srdca (...) A tak znovu objaviť radosť z plánu, ktorý Boh vložil do stvorenia a do našich srdc, teda milovať ho, milovať svojich bratov a sestry a celý svet, a v tejto láske nájsť pravé šťastie“[5].

[1] Fernando Ocáriz, *Správa*, 26-II-2022.

[2] Fernando Ocáriz, *Správa*, 12-VIII-2020.

[3] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 179.

[4] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 22-XI-2009.

[5] František, *Správa*, 4-X-2019.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/piatok-11-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/piatok-11-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (06.03.2026)